

[Chr. Christensen]

lem med hensyn til de unges uddannelse. Jeg skal vel tilføje, at der er et parti til, VS, der er medforlagsstiller. Men går vi lidt længere ned i forslaget, kan vi læse, at statslån, som skal være rentefrie i studietiden og skal være lavt forrentede efter endt studium, bogstavelig talt er taget lige ud af vores forslag. Der er altså sammenfaldende punkter. Kigger vi lidt videre, kan vi også se, at der under egenindtægtsgrænser og formuegrænser ligger et beløb, der svarer nogenlunde til det beløb, som vi mener burde kunne gives i studielån.

Alt i alt må jeg nok sige, at der i de tre forslag er ting, som kunne sammenarbejdes til en begyndelse, så vi kan få lettet de studerendes vilkår noget. Derfor tror jeg, der er mulighed for, at vi i udvalgsarbejdet kan nå noget af vejen.

Den optimisme synes jeg også nok ligger hos mig på baggrund af de udtalelser, der er kommet fra nogle af partierne her. Jeg vil gerne takke de partier, der beskæftigede sig med vores forslag og ikke mindst beskæftigede sig med det for os helt centrale i forslaget.

Fru Eva Møller var inde på uafhængigheden af forældrenes indkomst, ligheden. Præcis det samme var man fra venstres side inde på. Hr. Tørnæs trak også frem spørgsmålet om forældreafhængigheden og spørgsmålet om lånene. Vi mærkede også hos CD den samme forståelse for det helt centrale. Det er på disse felter, jeg mener vi må prøve om vi kan samarbejde og finde frem til noget fornuftigt.

Alle disse tre ordførere nævnte også en mangel i vores forslag, nemlig de økonomiske beregninger. Første gang vi havde diskussionen her om dette forslag, var ministeren fremme med nogle økonomiske beregninger. Jeg vil godt sige, at vi erkender denne mangel, men vil samtidig henholde os til, at vi her har med et beslutningsforslag at gøre og ikke med et egentligt lovforslag. Først når vi har det egentlige lovforslag, er det muligt at foretage nøjere konsekvensberegninger.

Vi erkender, at vort forslag lige så vel som det fra de to andre partier, SF og VS, drejer sig om mange penge. Hr. Halvgaard tegnede meget klart, set fra hans side, det uansvarlige i, at vi overhovedet kan komme med sådan et forslag netop på baggrund af, at det koster mange penge, og spurgte: har I overhovedet tænkt på erhvervslivet? Ja, i allerhøjeste grad, ikke mindst de børn, der netop kom-

mer fra dette erhvervsliv og skal have en uddannelse. Det er dem, det drejer sig om, hr. Halvgaard.

Jeg vil også godt sige, at det er da et stort spørgsmål, om vejen i nedgangstider er at nedskære undervisningsmulighederne og -vilkårene, om ikke det netop var det stik modsatte, vi skulle gøre. Kigger man ud over landets grænser og ser på, hvilke baggrunde der er for, at staterne klarer deres økonomiske forhold, ser man jo ofte, at netop undervisningen har været prioriteret i en sådan grad, at man undrer sig over, at det kunne lade sig gøre for en stat. Men det er måske det, der har dannet baggrunden for, at de virkelig fik klaret deres økonomiske forhold. Altså, alt i alt: her har vi også spørgsmålet fremme om en prioritering.

Jeg vil godt udtale forståelse for de partier, der heroverfor har gjort gældende, at det er mange penge, og ét er at ønske, noget andet er, at vi står i en akut pengemangelsituation. Vi erkender det og vil også godt være med til at diskutere en fornuftig løsning, ikke mindst på baggrund af hr. Tørnæs' udtalelser. Alligevel vil jeg appellere til, at det, det drejer sig om her, er, at vi nu kommer i gang, og at man har for øje, at det er et spørgsmål om at prioritere uddannelsen for de unge på det niveau, hvor vi er nødt til at prioritere.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Ordføreren vedrørende beslutningsforslag nr. B 46 (om reform af Statens Uddannelsesstøtte), hr. Tinning, har ordet.

Tinning (VS):

Baggrunden for det beslutningsforslag, som er blevet fremsat i fællesskab af VS og SF, er nogle desværre ret indlysende og ret iøjnespringende uhyggelige kendsgerninger.

Enhver ved, at de, der er på SU, inden for de seneste år har fået udhulet den støtte, der skulle ligge i SU. Den regulering, som foregår af støtten, er utilstrækkelig, og det er der ikke noget nyt i. Som udgangspunkt kan vi altså se, at der inden for de seneste år er kommet et øget økonomisk pres på dem, der er under SU.

Vi ved også, at der er kommet et øget socialt pres, selvfølgelig fordi selve det at have for få penge, selve det stadig væk at skulle forsøge at uddanne sig, selve det stadig væk